

Bilemiyorum teŖekkür listesine bakabildiniz mi
Programda görev alanların sayısı 140'ın üzerindeydi,
Unuttuđumuz kişiler oldu, hemen en baŖta hatırladım Mustafa'yı...
Ankara'da Origamisan Akademi'yi kuran Mustafa Kavici (nam-i diğer
origamisan, herhalde ÷lkemizin en iyi origamicisi, MS ve doktora tezleri
origami üzerine, Japonya'dan döneli 1 yıla yaklaŖıyor) Tbm nin Eray
dışındaki diğer asistanlarına da ayrıca teŖekkür ederiz... Ama projenin
gerçek anlamına oturtulması ancak ve ancak gönüllülerimizle mümkün oluyor...
İlkyar gönüllüleri, hic bir Ŗeyle kıyaslanmayan bir emek ve sevgiyle
hareket eden arkadaşlarımız...
Uğurcan da bu gönüllülerimizdendi,
Uğurcan in izlenimini paylaŖıyoruz bu akşam..
ilkyar=emek+gönül=gönüllü

Desteklerinize çok teŖekkür ediyor,
saygılarımızı sunuyoruz...
ILKYAR

EKSİKLERİ TAMAMLAYAN TEBESSÜMLER

İLKYAR'a katılalı yaklaşık 5 ay oldu. İlk başlarda depoda çalışırken her şey güzeldi, eğlenceliydi ama bir şeyler eksikti benim için. Depoda yaptığım işlerde bir eksiklik duyuyordum, ama neydi

bilemiyordum. Sonra ilk defa 23 Nisan'da çocuklarla tanışabildim ama onda da sadece 1 gün kalabildim, her şey kursağımda kalmıştı benim için. Sadece Perşembe gününü geçirebilmişim çocuklarla. İstanbul'a gitmem gerekiyordu, çok üzülmüştüm, yetmemişti 1 gün çocuklarla birlikteliğim. 23 Nisan'dan sonra Sivas projesi vardı, ona da katılamadım sınavımdan dolayı. Gerçekten bir projeye katılmak istiyordum. Sonunda Muğla benim ilk olarak çocuklarla tanışacağım proje olacaktı. 19 Mayıs'a denk gelmesi, çocuklarla köy meydanına birlikte yürünecek olması, ilk defa YİBO'lu çocukları okullarında tanıyacak olmam beni gerçekten heyecanlandırmıştı. Muğla'dan dönünce ilk başlarda depoda eksikliğini çektiğim şeyin depoda hazırlanan bireysellerin, kartpostalların, kütüphanelerin çocuklarda bıraktığı tebessümü, sevinci olduğunu anladım. Depodaki çalışmaların yansımalarını görmek olduğunu anladım.

Çocukların yüzündeki tebessüm, beni 1 günde öz abisi gibi görmeleri, çocuklardan aldığım o mektuplardaki samimiyet.. Bunlar gerçekten muhteşem şeylerdi benim için.

Yaz kampının üzerinden 3 hafta geçti. O günkü duygularımla bugün arasında hiçbir fark hissedemedim. Ne kadar şaşırtıcı. Şu 3 haftalık süreçte 5 kere rüyalarımda yaz kampına gelen çocukları gördüm.. Nurullah'ın yumruğuyla göğsüne vurup sırtması, Ayşe'nin tebessümü, Eda'nın olaylara çok farklı açıdan bakabilmesi, Okan'ın "ben büyüyünce ordinaryüs olacam" demesi.. Bunların rüyalarımda tekrardan canlanabilmesi. Çocukların ben de bıraktığı izler...

Bugün yaz kampının bitmesinin üzerinden tam 3 hafta geçti. Yaz kampında, yaz kampından sonra acaba çocukları unutmuyum, aramızda geçen güzel anıları unutmuyum diye çok düşünmüştüm. Bu düşünce beni korkutmuştu doğrusu. Bu yüzden unutmamak için gün gün ufak ufak notlar almıştım. Gerçekten aldığım bu notlar bir ağacın dallarını oluşturur gibi şu anda. Yaprakları, meyveleri hafızamda kendiliğinden canlanıyor zaten. Güzellikler ayrıntılarda saklı gerçekten...

Yaz kampında en yaramaz dediğimiz çocuklar. Aslında hepsi çok saflar. Onlar çok masumlar. Çocuklara şekil verenler en yakınları. Aileleri, arkadaşları. Bu çocuklar köy çocukları. Bizler hayatlarında bir iz bırakmak peşindeyiz. "Daha iyisini yapabilirim, eğer istersem başaramayacağım şey yok, yeter ki isteyeyim ve bu doğrultuda çabalayayım" düşüncesi. Yaz kampında çocuklarda bu etkiyi bıraktığımızı inanıyorum.

Yaz kampını geride bıraktık. Ama içimde bıraktığı izler kalıcı. Bu durumdan hoşnutum açıkçası. İnsanlığımı hatırlatıyor bu karışık dünya düzeninde. Karşılıksız sevmeyi, paylaşmayı- istemsiz olarak- sağlıyor. Açıkçası bir kez daha bana ne kadar kutsal bir şey yaptığımızı hatırlattı. Düşünsenize karşılıksız sevgi, ayrılırken tutamadığımız gözyaşı ya da içimize döktüğümüz gözyaşları. Hiç kimse sizden bir şey beklemezken Türkiye'nin dört bir yanından gelmiş çocuklara bizlerden daha iyi olmalarını sağlamaya çalışmak, bu bilinci yerleştirmek için verilen çaba, gayret. Bu çok değerli bir şey. Bu yaptığımız şeyin kutsallığını gösteriyor bana kalırsa.

Bir haftalık serüven bitti. Bu serüven nasıl mı bitti? Hem çocuklar hem de gönüllüler arasında kalplerde ufak bir acı, akıllarda daha iyisini yapabilirim düşüncesiyle. Yaz kampına gelen çocukların hepsi birbirinden akıllı. En yaramaz, en hareketli olan bile çok zeki. Sunumlarda sordukları sorularla, olaylara bakış açılarıyla kendilerini belli ediyorlar.

Yaz kampından sonra kafama takılan şeylerden bir tanesi de yaz kampına gelen köylü çocuklar ile tanıştığım, gördüğüm şehirde yaşayan çocuklar. İki arasında karşılaştırma yapmak ne kadar doğrudur bilemem ama, İLKYAR'a katılıp YİBO'lu ve köy okulunda okuyan

çocuklarla tanıştıktan sonra şunu gördüm: Bir eli yağda diğer eli balda olan çocuklar bir yanda köyde bir şeyler yapmak için didinen çocuklar bir yanda. Hayat herkese aynı derecede adil davranmıyor. Bu köy çocukları bunun farkındalar ve aslında her ne kadar bilmeselerde daha şanslılar. Diğer bir deyişle, onlar şu anda zorluk çektiklerini

düşünse de hayata 1-0 önde başlıyorlar. Bu durum onlara güç katıyor. Burada bize düşen görev bu azmi, bu hırsı bilime, meraka yöneltmek.

Beni Türkiye'nin dört bir yanından çocuklarla tanıştıran, onlarla birlikte vakit geçirme, dertlerini dinleme ve ortak olma, dünyaya onların gözünden bakma fırsatı veren İLKYAR'a çok teşekkürler...

Uğurcan Özdemir

İnşaat Mühendisliği 2. Sınıf

çocuklarımız, sevgi dolu, masum tertemiz, ilkyar'larımız

tüm gayretimiz onların güzelliklerine layık olmak...

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr